

COM S'HA DE LLEGIR
UN LLIBRE?

TEM
POR
ALS

A decorative initial letter 'A' with intricate scrollwork and floral patterns, positioned to the left of the text 'TEM POR ALS'.

Virginia Woolf

De Virginia Woolf (1882-1941) en coneixem l'escriptora: hem llegit la biografia trans-secular d'Orlando o la història d'un dia a la vida de Clarissa Dalloway. Però de Woolf la lectora en sabem menys, i sovint oblidem que les arrels de la seva escriptura es troben consignades a les prestatgeries de les llibreries que va visitar. La creativitat novel·lística de Virginia ha trobat, fins avui, una sola rèplica: la seva imaginació per a analitzar els efectes que els engranatges secrets d'un llibre exerceixen sobre el lector. La que va ser una de les seves grans preocupacions —quins llibres haig de llegir, i quins no?— és avui també la nostra. Els assaigs que reuneix aquest llibre ens ofereixen una mena de far.

COM S'HA
DE LLEGIR
UN LLIBRE?

Virginia Woolf

Traducció
d'Anna Carreras i Aubets

Títol original en anglès:
«The Common Reader»
«How Should One Read a Book?»
«The Russian Point of View»
«Hours in a Library»
«On not Kowing Greek»

© De la traducció: Anna Carreras i Aubets, 2025

© Ned Ediciones
Primera edició: desembre, 2025

Preimpresió: Fotocomposició gama, sl

ISBN: 978-84-19407-95-5
Dipòsit legal: B 24121-2025

La reproducció total o parcial d'aquesta obra sense el consentiment exprés dels titulars del copyright està prohibida a l'empara de la legislació vigent.

Ned Ediciones
www.nedediciones.com

Índex

El lector comú	11
Com s'ha de llegir un llibre?	15
El punt de vista rus	43
Hores en una biblioteca	65
Sobre no saber grec.	83

El lector comú

Hi ha una frase a *La vida de Gray*, del doctor Johnson, que bé va poder ser escrita en totes aquelles cambres, massa modestes per anomenar-les biblioteques, però plenes de llibres, on la gent anònima es lliura a la lectura. «...m'alegra coincidir amb el lector comú, perquè, en darrer terme, el sentit comú dels lectors, no corromput per prejudicis literaris, després de tots els refinaments de la subtileza i el dogmatisme de l'erudició, ha de decidir en última instància qualsevol pretensió als honors poètics». Defineix les seves qualitats; dignifica les seves aspiracions; es dedica a una activitat que devora una gran quanti-

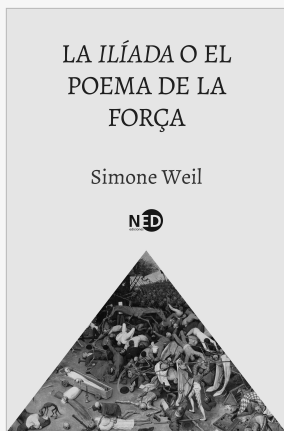
tat de temps, i que no obstant tendeix a no deixar darrere seu res gaire substancial, la sanció al reconeixement del gran home.

El lector comú, tal com insinua el doctor Johnson, difereix del crític i de l'erudit. Té una formació inferior, i la natura no l'ha dotat amb tanta generositat. Llegeix per plaer més que no pas per transmetre coneixement o corregir les opinions dels altres. Per damunt de tot, el guia l'instint de crear per si mateix, a partir de tot el que li arriba a les mans, una mena d'unitat: un retrat d'un home, un esbós d'una època, una teoria de l'art d'escriure. No deixa mai, mentre llegeix, d'aixecar algun bastiment precari i desmarxat que li proporcioni la satisfacció temporal d'assemblar-se prou a l'objecte real com per permetre's l'afecte, el riure i la discussió. Sovint impulsiu, imprecís i superficial, arrabassa ara un poema, ara aquella estella de moble antic, sense importar-li on el troba ni quina naturalesa té, sempre i quan li serveixi per al seu propòsit i n'ar-

rodoneixi l'estructura; les seves mancances com a crític són tan òbvies que no cal ni assenyalar-les, però si, com sostenia el doctor Johnson, té alguna cosa a dir en la distribució final dels honors poètics, llavors, potser val la pena anotar algunes de les idees i opinions que, insignificants per elles mateixes, contribueixen, no obstant, a un resultat tan poderós.

LA ILÍADA O EL POEMA DE LA FORÇA

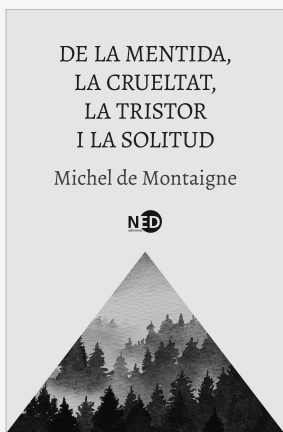
Simone Weil

«Un vianant no desvia la nostra marxa de la mateixa manera que ho faria un rètol; quan estem sols no ens aixequem, caminem ni seiem a la nostra habitació de la mateixa manera que ho fem quan tenim una visita. Però aquesta influència indefinible de la presència humana no és exercida per aquells homes a qui un moviment d'impaciència pot arrabassar la vida fins i tot abans que un sol pensament hagi tingut temps de condemnar-los a mort. Els altres es mouen davant seu com si no hi fossin; i ells, al seu torn, sota l'amenaça constant de ser reduïts al no-res en un instant, imiten el no-res».

DE LA MENTIDA, LA CRUOLTAT, LA TRISTOR I LA SOLITUD

Michel de Montaigne

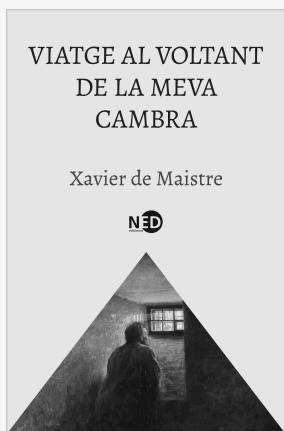

«Detesto cruelment la crueltat, per la meva pròpia naturalesa i pel meu judici, com el més extrem de tots els vicis. I això amb tanta blanor que no puc veure com degollen un pollastre sense esgarrifança, que sento un gran disgust quan una llebre gemeix entre les dents dels meus gossos, encara que la caça sigui un plaer violent».

De la crueltat

VIATGE AL VOLTANT DE LA MEVA CAMBRA

Xavier de Maistre

«No, no guardaré durant més temps aquest llibre per a mi, aquí el teniu, senyors, llegiu-lo. Vaig emprendre i he dut a terme un viatge de quaranta-dos dies al voltant de la meva cambra. Les interessants observacions que he fet i el plaer continuat que he experimentat al llarg d'aquest camí m'impel·lien a fer-lo públic, la certesa de ser útil m'hi ha fet decidir. El meu cor sent una satisfacció inexplicable quan penso en el nombre infinit d'infortunats als quals ofereixo un recurs segur contra l'enuig i un lenitiu als mals que pateixen».